

Bertem keek de koning verbaasd aan. "Ik heb haar vast! Ze is weerloos!"

"Ben je daar zo zeker van?" vroeg Elrond en knikte naar het zwaard van Elisabeth dat dreigend onder zijn gordel glinsterde.

"Je kunt haar keel doorsnijden, zeker," legde Elrond uit, "maar zij? Zij kan jou onvruchtbaar maken met één zwaai. Je begrijpt waarom ik dat geen overwinning noem. Het is rot om de laatste te zijn van jouw clan, nietwaar?"

Een oorverdovende stilte heerste in de zaal. Bertem borg zijn zwaard op, zijn lichaam trilde nog door de woorden van de feeënkonink. Archibald snelde naar zijn dochter toe en hielp haar overeind. Elisabeth nam zijn hand, rechte haar rug en ze klopte het stof kalm van haar jurk. Ze boog lichtjes en beleefd naar de twee koningen en gaf het zwaard terug aan generaal Tom, die haar vol verbazing zwijgend aankeek. Ze voelde de blikken branden in haar rug. Vooral die van haar moeder. Bertem knielde voor zijn koning en boog diep.

"Majesteit...", fluisterde hij, de schaamte druipend in zijn stem.

"Lever je zwaard straks in," zei Elrond met een ijzige kalmte, alsof hij net wisselde van mantel.

Koning Erik fronste verrast. "Elrond, meen je dat?"

De feeënkonink trok één wenkbrauw op. "Hij verloor van een meisje zonder militaire opleiding. Als dat al te veel is, heeft hij in mijn leger niets meer te zoeken."

"Misschien liet hij haar winnen?"

Elrond schudde langzaam zijn hoofd. "Wij feeën laten nooit iemand winnen. Hij heeft verloren. Eerlijk en zichtbaar voor iedereen."

"Ik hoop dat dit incident onze vredesbesprekingen niet schaadt."

Elrond draaide zich langzaam om en liet zijn ogen rusten op de mensenkoning. "Maak je geen zorgen, Erik. Wat hier gebeurde, is geen gevolg van diplomatie, maar van overmoed bij vechtgrage generaals. Mijn volgende generaal zal wijzer zijn." Met een koele waardigheid liep Elrond terug naar de studeerkamer.

Elisabeth stapte met haar familie in de koets. Ze hield haar broertje dicht tegen zich aangedrukt.

"Ik loog echt niet," herhaalde hij zachtjes.

"Weet ik, Elliot, ik ken je. Jij zou nooit over zoiets liegen," stelde zij haar broertje gerust.

"Wat een vertoning!" briepte haar moeder, terwijl ze krachtig met haar waaier wapperde.

"Zus was geweldig, of niet soms, moeder!" riep Elliot enthousiast.

"Dat is niets om trots op te zijn!" mopperde ze.

"Bea, alsjeblieft, kalmeer nu. Het is goed gekomen," stelde haar man haar gerust.

"Archibald, zever niet! Jouw dochter gedraagt zich als een piraat, zwaait met zwaarden alsof het keukenmessen zijn en jij zegt dat ik moet kalmeren! Geen wonder dat ze nog niet getrouwd is!"

Ze haalde diep adem, haar gezicht rood van frustratie. Elisabeth opende haar mond om iets te zeggen, maar sloot die weer. Het had toch geen zin om hier tegenin te gaan. Dit was een gevecht dat ze niet zou winnen. Haar hand streelde Elliots haar, langzaam en beschermend.

"Ik vond je geweldig, zus," fluisterde hij opnieuw. En dat was genoeg voor haar.

Toen alle gasten het kasteel verlaten hadden, klopte Bertem met zware vuisten op de deur van de studeerkamer. Bij het binnengaan zag hij de feeënkoning bij het raam staan. Nog maar bij het zien van zijn reflectie in het glas zakte Bertem door zijn knieën van angst. Elronds robijnrode ogen gloeiden op na een blik op zijn gefaalde generaal.

"Leg me eens uit," zei hij kalm en beheerst, terwijl zijn ogen tot spleetjes vormden, "hoe mijn eerste generaal kan verliezen van een vrouw zonder militaire achtergrond."

"Ze was erg behendig met een zwaard. Misschien heeft ze toch een militaire training gehad?" verdedigde Bertem zich, terwijl zijn mond steeds droger aanvoelde.

"Koning Erik kende haar niet. Hij heeft bevestigd dat er geen vrouwen in zijn leger zitten. Je hebt verloren tegen een vrouw, van wellicht een lagere klasse, die geen legertraining heeft ondergaan. Je weet even goed als ik dat ik dit niet onopgemerkt kan laten voorbijgaan. Bovendien hoor jij als generaal de vrede te bewaren, niet te verbreken!" gromde de feeënkoning met zijn tanden op elkaar geklemd.

"Het spijt me," antwoordde Bertem met zijn hoofd gebogen en hij bood zijn zwaard aan.

Elrond draaide zich om en nam het zwaard vast. Plots, met een sierlijke zwaai, verwondde hij Bertems hand.

"Laat dit je herinneren," zei hij met een rustige en kille stem, "dat trots dodelijker is dan elk zwaard."

Bertem stormde de kamer uit, laaiend van woede en vernedering. Zijn ogen waren gevuld met wraak.

Elrond bleef achter in de studeerkamer met het zwaard. Gefascineerd keek hij naar de bloeddruppels die erover gleden als tranen en hij vroeg zich af hoe een simpele vrouw zijn beste generaal kon verslaan.

Na de ondergane vernedering op het feest keerde Mira terug naar huis waar ze zich dagenlang opsloot in haar kamer. Ze staarde in de spiegel, haar ogen koud als ijs. De littekens op haar trots prikkelden feller dan de wijn op haar zijdejurk.

"Ze vernederde mij," siste ze. "Een mens dan nog wel!" Ze gooide haar haarborstel tegen de spiegel, die in honderd stukjes brak. In de schaduw verscheen een slanke man met schilderachtige vleugels en een verband rond zijn hand. Zijn stem was zacht als een zomerbries. "Jij wil gerechtigheid."

"Nee," fluisterde Mira, "ik wil haar lijk voor mij zien."

"Ik zal je haar lijk brengen, jonkvrouw," glimlachte hij en maakte een diepe, serene buiging.

In huize Wellens ging het leven door alsof er nooit iets gebeurd was. Het incident op het bal werd een vage herinnering waar niemand meer aan dacht. Elisabeth maakte zich gereed om naar de markt te gaan. Vergezeld door haar jongere zus wandelde ze door de heide, gevuld met bloemen, en genoten ze van de zomerzon. In haar mandje had Elisabeth een lolly voor Elliot van zijn favoriete snoepkraampje, terwijl Brianne al met volle goesting de hare aan het oppeuzelen was.

"Werkelijk, hoe jij zoetigheid zo vroeg kan verteren, blijft me een raadsel," grinnikte Elisabeth.

"Van boodschappen doen krijg ik nu eenmaal honger," giechelde Brianne.

Enkele meters voor hun huisje bleef Elisabeth wantrouwig staan. "Het is zo stil. Zou Elliot niet al wakker moeten zijn?" vroeg ze verwonderd.

Brianne keek naar de waslijn waar de helft van de was nog in de mand lag. Geschrokken lieten ze hun mandjes vallen en snelden ze hun huis binnen. Hun ouders lagen bewusteloos op de keukenvloer. Elliot was nergens te bekennen.